ఐదు లక్షలు

టెంపోరావ్

సైకిల్ రిక్షాలో రమ ఒంటరిగా కూర్చుంది. రిక్షావాడు మెల్లిగా తొక్కుతున్నాడు. ఏదో కారు రిక్షాను దాటి వెళ్ళిపోయింది. సడన్ బ్రేకుతో రిక్షా ముందు కారు ఆగింది.

స్టీరింగ్ వీల్ వెనుక కూర్చున్న వ్యక్తి ఆగమని రిక్షా వాడికి సౌజ్ఞ చేశాడు.

"ఆ అమ్మాయిని కారులో ఎక్కించు. నేను ఇంటికి తీసుకుపోతాను," అన్నాడతను.

రిక్షావాడు అతడివైపు పరీక్షగా చూశాడు.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు సార్. నేనే తీసుకెళ్ళి యింట్లో వదిలేస్తాను," అన్నాడతను.

తటాలున తలుపు తెరిచి డ్రయివింగ్ సీటులో వున్న తను కిందకు దిగాడు. రిక్షా వెనక్కు వెళ్ళి రమను ఎత్తుకున్నాడు. ఆమె గాభరాగా అతడివైపు చూస్తోంది. ఏడుస్తోంది.

"సార్. మీరెవరు?" అడిగాడు రిక్షావాడు.

"నోరు మూయి!" అని అతడు గబగబా వెళ్ళి రమను ముందు సీటుమీద కూర్చోబెట్టి, కారులో యెక్కి తలుపు మూశాడు.

కారు కిటికీ దగ్గరకు వచ్చిన రిక్షావాడిని బలంగా చేత్తో తోసి, కారును ముందుకు పోనిచ్చాడు.

రోడ్డుమీద పడిన రిక్షావాడు లేచి దూసుకుపోతున్న కారువైపు చూశాడు. రిక్షాను రమ యింటివైపు వేగంగా పోనిచ్చాడు. పది నిమిషాల్లో యింటిముందు రిక్షా ఆపి అతడు బెల్ కొట్టాడు. కాస్సేపట్లో కమల ముందు వరండామీదకు వచ్చి గేటు బయిటనున్న రిక్షా వైపు చూసింది.

రిక్షావాడు జంకుతూ ఆమె ముందుకొచ్చాడు.

"అమ్మాయి ఏదీ?" అడిగిందామె, అతడు ఏదేనా చెప్పేలోపలే.

"ఇంటికి రాలేదూ?" ప్రశ్నించాడతను.

"ఎలా వస్తుందనుకున్నావు?"

అతడు తల వాల్చుకుని నుంచుండిపోయాడు.

"ఏమైంది రమ?" అడిగిందామె గాభరాగా.

"అయ్యనెవరో కార్లో వచ్చారమ్మా. నే వద్దంటే వినకుండా, నన్ను కొట్టి పిల్లను కార్లో ఎక్కించి తీసుకుపోయారు. ఇంటికి తీసుకెళ్తా నన్నారు. ఎందుకేనా కనుక్కోడం మంచిదని యిలా వచ్చాను."

"ఎవరతను?"

"అయనెవరో నాకు తెలియదమ్మా."

"అటువంటి వాడికి పిల్లను యెందుకు అప్పగించావు?"

"నేను అప్పగించలేదమ్మా. ఆయనే పిల్లను ఎత్తుకు తీసుకుపోయారు. పాపం, బిడ్డ ఏడ్చింది. ఆయన్ని ఆపబోయాను. నన్ను గట్టిగా తోసేసి కారును పోనిచ్చారాయన."

"కారు నంబరు చూశావా?"

"సరిగ్గా కనిపించలేదమ్మా."

కోపంతో ఆమె అతడివంక చూసింది.

"నీలాటి దద్దమ్మను నమ్ముకొని పిల్లని స్కూలుకు పంపడం నేను చేసిన తప్పు!" అరిచిందామె.

రిక్షావాడు మౌనం దాల్చాడు. జరిగినదానికి అతడు బాధ పడుతున్నాడు. కాని కారులోంచి దిగిన వ్యక్తిని ఆపే బలం అతడికి లేదు!

కమల వేగంగా లోపలకు వెళ్ళింది. రిసీవర్ ఎత్తి ఆఫీసు నంబరు తిప్పింది.

"భారత్ యెంటర్ ప్రైసెస్!" అందొక యువతి కంఠం.

"అర్జంట్ గా దినకర్ గారితో మాట్లాడాలి!"

"మీరా! ఆయన ఆఫీసులో లేరు. ఎక్కడికో వెళ్ళారు."

"రాగానే యింటికి ఫోన్ చెయ్యమను," అని ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసింది.

ఏదో ఆలోచన తట్టి ఆమె బయటకు పరుగెత్తింది. గేటు దగ్గర రిక్షావాడు నిలబడి వున్నాడు.

"నీకు అయ్యగారు తెలుసుగా?"

"తెలుసండమ్మా."

"పిల్లను తీసుకెళ్ళింది ఆయన కాదుగా?"

"ఆయనైతే అమ్మాయి ఎందుకేడుస్తుందమ్మా? ఆయ

నైతే నేను అడ్డు పడేవాడిని కాను," అన్నాడు రిక్షా వాడు.

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. పోలీస్ రిపోర్టు యివ్వాలి! పోలీసులు రిక్షా వాడితో మాట్లాడా లనొచ్చు!

"నీ అడ్రెసు ఏమిటి?"

"జాన్ డిసోజా స్కూల్ పక్కనే సందు వుంటుందమ్మా. ఆ సందులోని ఐదో గుడిసె. అర్మగం అంటే ఎవరైనా చెప్తారు."

కాలు కాలిన పిల్లిలా ఆమె వరండామీద తిరుగుతోంది.

"అమ్మా, నే వెళ్తానమ్మా," అన్నాడు రిక్షావాడు.

జవాబివ్వకుండా అతడివైపు చూసిందామె. ప్రతి రోజూ సాయంకాలం సైకిల్ బెల్ వినగానే ఆమె ముందు వరండామీదకు వెళ్ళేది. రమ నవ్వుతూ లోపలకు వచ్చేది. రమ ఏమైందో!

రిక్షా ఆమె ముందునుంచి కదిలిపోయింది. ఫోన్ మ్రోగడం విని ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది. రిసీవర్ యెత్తింది.

"హలో!" అంది.

"కమలా, నువ్వు ఫోన్ చేశావటగా!" అడిగాడు దినకర్.

ఫోన్లోంచి ఆమె ఏడుపు అతడికి వినపడింది.

"ఏమైంది?" ఆత్రంగా అడిగాడతను.

"రమ యింటికి రాలేదు. రిక్షాలో వుండగా ఎవరో కారులో వచ్చి దాన్ని ఎత్తుపోయారు...."

అటువైపునుంచి శబ్దం లేదు.

"షాకింగ్!" అర్చాడతను కొన్ని నిమిషాల తర్వాత.

"నాకు చాలా భయంగా వుంది!"

"కమలా, నేను వెంటనే బయల్దేరి వస్తున్నాను! భయపడకు!" అని అతను రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

హాల్లోని సోఫాలో ఆమె వాలిపోయింది. ఆమె మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. రమ వయస్సు ఏడేళ్ళు! అందమైన ఆడపిల్లలను ఎత్తుకుపోయి, వాళ్ళను వేశ్యాగృహాలకు అమ్మివేస్తారని ఆమె చదివింది. ఆమె గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. ఆమె ఒళ్ళు వణికింది. అమాంతంగా మొహాన్ని చేతుల్తో కప్పేసుకుని ఆమె వెక్కి-వెక్కి ఏడ్వసాగింది!

2

హాల్లోని ఫ్లోరసెంట్ లైటు ప్రకాశవంతంగా వెల్గుతోంది. దినకర్ ఆమెను బలంగా పట్టుకున్నాడు.

"కమలా, ప్లీజ్! నువ్వు ఏడిస్తే రమ యింటికి రాదు! నేను ఆఫీసునుంచి ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్‌తో మాట్లాడాను. అతడికి పూర్తి వివరాలు కావాలి. ఏం జరిగిందో చెప్పు!"

కమల అంతా చెప్పింది. రిక్షావాడు తనతో అన్నదంతా భర్తతో చెప్పింది. దినకర్ క్షణకాలం ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు. టెలిఫోన్ దగ్గరకెళ్ళి, రిసీవరెత్తి, నంబరు తిప్పి జరిగిందంతా ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్‌కు చెప్పాడు. రిక్షావాడి అడ్రెస్ యిచ్చాడు.

"మిస్టర్ దినకర్, డోంట్ బాదర్! మీ అమ్మాయి యీ పట్నంలో యెక్కడో వుంటుంది. మీరిచ్చిన ఫొటో కాపీలు తీయిస్తున్నాను. అన్నిచోట్లా ఆ పిల్ల కోసం వెతుకుతాం," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"థాంక్స్, ఇన్‌స్పెక్టర్!"

"రిక్షావాడిని మేం కలుసుకుంటాం. రమను ఎత్తుకు పోయిన వ్యక్తిని గురించి కొన్ని వివరాలు చెప్పొచ్చు."

"త్వరగా ఏదో చేయండి."

"ఒకవేళ మీకు ఆ వ్యక్తినుంచి ఫోన్‌కాల్ వస్తే వెంటనే మాకు తెలపండి. ఇది బ్లాక్ మెయిల్ కేసు కావచ్చు."

"వెంటనే మీకు చెప్తాను," అని దినకర్ రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

కమల పక్కనే అతడు కూర్చున్నాడు. ఆమె అతడి వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నా పర్సులో వున్న రమ ఫోటో ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్‌కి యిచ్చాను. ఈ పట్నమంతా మనమ్మాయికోసం వాళ్ళు గాలిస్తారు. ఎక్కడో రమ మనకు దొరుకుతుంది," అన్నాడతను.

భర్త వేపు ఆమె విచారవదనంతో చూసింది.

"మనం డిటెక్టివ్ పరశురామ్‌గార్ని చూడ్డం మంచిదేమో!"

"ఇది చిన్న కేసు. పరశురామ్‌గారు చిన్న కేసుల్ని చేపట్టరు," అన్నాడతను.

ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. దినకర్ ఆమెకు ధైర్యాన్నివ్వడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

"చూడండి, రమ మన ఒక్కగా నొక్క కూతురు. నాకిక పిల్లలు పుట్టరు. ట్యూబెక్టమీ చేయించుకున్నానుగా. దానికోసం మనం అన్ని విధాలా పాటు పడాలి. పరశురామ్‌గార్ని బ్రతిమాలితే ఆయన పరిశోధించి రమను మనకు అందజేస్తారు. ఆయనమీద నాకు నమ్మకం

యెక్కువ," అందామె.

"నీ యిష్టం, అలాగే చేద్దాం," అన్నాడు దినకర్.

ఆమె సోఫాలోంచి లేచింది. దినకర్ ఆలోచిస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ వదుల్తూ భార్యవంక చూశాడు. వాళ్ళ పెళ్ళయి తొమ్మిదేళ్ళయింది. కమల ప్రఖ్యాత పారిశ్రామికవేత్త సుబ్బారావు కూతురు. ఆమె బి. ఎ. పాసయింది. తన మామలా లక్షలు గడించక పోయినా ఏ లోటూ లేకుండా దినకర్ జీవితాన్ని సాగిస్తున్నాడు.

"పదండి వెళ్దాం!" అంది కమల.

"ఎవరేనా ఫోన్ చేస్తే?"

"ఎవరు చేస్తారు?"

"కమలా, రమను యెందుకు యెత్తుకుపోయారో మన కింకా తెలియదు. బ్లాక్ మెయిల్ వుద్దేశమైతే వాళ్లు మనింటికి ఫోన్ చేస్తారు."

"ఎవరూ యింట్లో లేకపోతే వాళ్ళు మళ్ళా ఫోన్ చేస్తారు," అందామె.

ఇద్దరూ బయిటకు నడిచారు. అతడు ముందు తలుపు మూసి తాళం వేశాడు. కాంపౌండ్‌లో వున్న ఫియెట్ కారులో ఆమె కూర్చుంది. అతడామె పక్కనే సర్దుకుని తలుపు మూశాడు.

"కమలా, ఎవరో కారులో వచ్చి రమను యెత్తుకు పోయారని మనం యెలా నమ్మగలం? ఆర్ముగం నాటకం ఆడుతున్నాడేమో! వాడు తాగుబోతు. ఎన్నిసార్లో నన్నడిగితే వాడికి డబ్బిచ్చాను. అమ్మాయి నెక్కడో దాచి రిక్షావాడు నాటకం ఆడొచ్చు!"

"అదంతా పరశురామ్‌గారు కనుక్కుంటారు. ఏదేళ్ల

అమాయకపు పిల్లను యెవరో యెత్తుకుపోయారు. అదెలా జరిగిందో పరశురామ్‌గారు కనుక్కొంటారు," అందామె.

"ఆల్ రైట్," అని అతను కారును స్టార్టు చేశాడు.

గేటు దాటి కారు రోడ్డమ్మట దూసుకుపోయింది.

3

ఇంటి ముందున్న ట్యూబ్ లైట్ కాంతిలో ఫియెట్ కారు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. ఎవరో వచ్చుంటారు. ఫియెట్ వెనకనే డాడ్జి కారాపి దిగాను. గబగబా మెట్లెక్కి ఏర్ కండిషండ్ హాల్లోకి వెళ్ళాను.

పార్వతి, ఆమె యెదురుగా కూర్చున్న ఇద్దరు వ్యక్తులు నన్ను చూసి లేచారు.

"వీళ్ళు మీకోసం గంట పైగా వేచి వున్నారు," అంది పార్వతి.

సోఫాలో వాళ్ళ కెదురుగా కూర్చుని ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ వెలిగించాను. వాళ్ళిద్దరివైపూ చూశాను. ఆమె వయస్సు యిరవై యెనిమిది వుండొచ్చు. ఏదో బాధ ఆమె మొహంలో గోచరిస్తోంది. ఆమె పక్క నున్నతడి వయసు ముప్ఫయి ఐదుండొచ్చు. అతడిలో ఏదో ఆకర్షణ వుంది.

"నా పేరు దినకర్. ఈమె నా భార్య కమల. సిమెంట్, షుగర్ కింగ్ సుబ్బారావుగారి పేరు మీరు వినే వుంటారు. ఆయన కూతురు!"

ఆమెవైపు మళ్ళా చూశాను. సుబ్బారావు నాకు బాగా తెలుసు! ఎడారిలో వదిలేసినా అక్కడ ఏదో పరిశ్రమ ప్రారంభించి విజయాన్ని సాధిస్తాడని సుబ్బారావును గురించి చెప్పుకుంటూ వుంటారు!

"పరశురామ్‌గారూ, మీ సహాయం కావాలి," అంది కమల.

"ఏం జరిగిందో చెప్పండి!"

"మా అమ్మాయి రమని ఎవరో ఎత్తుకుపోయారు," అన్నాడు దినకర్.

దినకర్, కమల అంతా వివరంగా చెప్పారు. రిక్షా వాడిమీద వాళ్ళకు అనుమానం వుందని గ్రహించాను. ఇటువంటి సమయాల్లో బీదవాళ్ళమీదకు మన అనుమానాలు వెళ్తూ వుంటాయి!

దినకర్ వైపు చూశాను.

"మిస్టర్ దినకర్, మీరు పేపర్లలో చదివే వుంటారు. గత ఆరు నెలల్లో యాభైమంది బాలికలు యీ పట్నంలో మాయమయ్యారు. వాళ్ళు ఏమైందీ యింతవరకూ పోలీసులకు అంతుచిక్కలేదు!" అన్నాను.

"అంతమందా! మా అమ్మాయి ఒక్కతే మాయమైందని నే ననుకుంటున్నాను," అంది కమల.

"వాళ్ళు ఏమైవుంటారు?" అడిగాడు దినకర్.

"మిస్టర్ దినకర్, ఆ పిల్లల తలిదండ్రులు నా దగ్గరకు వచ్చుంటే నేను దర్యాప్తు చేసేవాడిని. ఎవ్వరూ నా ముందుకు రాలేదు. ఇప్పుడు మీరొచ్చారు గనక పరిశోధించి యేమయిందీ తెలుసుకుంటాను."

దినకర్ ఒక ఫోటోను నా కిచ్చాడు. రమ స్కూల్ యూనిఫామ్‌లో వుంది. బ్లూ అండ్ వైట్. అందమైన పిల్ల. చెవులకు రింగులున్నాయి. కాళ్లకు సాక్స్, బూట్లు. చేతిలో పుస్తకాల బాగ్.

కమలవంక చూశాను.

"అమ్మాయి స్కూలుకి ఎన్నింటికి వెళ్తుంది? ఎప్పుడు

తిరిగి వస్తుంది?"

"పొద్దుట ఎనిమిదింటికి స్కూలు రిక్షా వస్తుంది. దానిలో వెళ్తుంది. భోజనం వేరే మనిషి కిచ్చి పంపి స్తాను, అదే రిక్షాలో నాలుగున్నర ప్రాంతంలో అమ్మాయి తిరిగి వస్తుంది."

"ఆ రిక్షావాడు పాతవాడా, కొత్తవాడా?"

"పాతవాడు సార్. రెండేళ్లనుంచి పని చేస్తున్నాడు. పొరపాటున రమ పుస్తకాల బాగ్ను రిక్షాలో వదిలేస్తే పట్టుకొచ్చి యిచ్చాడొకసారి."

"వాడు తరచు డబ్బు అడుగుతూ వుంటాడు," అన్నాడు దినకర్.

"లేదనకుండా మీరు యిస్తూవుంటారా?"

"పిల్లను జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాడనే వుద్దేశంతో యిస్తూ వుంటాం," అన్నాడు దినకర్.

"ఇన్స్పెక్టర్ రామన్ కేగా మీరు రిపోర్టిచ్చింది?"

"అవును, సార్," అన్నాడు దినకర్.

టెలిఫోన్ దగ్గర కెళ్ళి ఒక నంబరు తిప్పి ఇన్స్పెక్టర్ రామన్తో మాట్లాడి వాళ్ళముందు నిలబడ్డాను.

"ఇంతవరకూ మాయమైన పిల్లల కేసులను ఇన్స్పెక్టర్ పింటో దర్యాప్తు చేస్తున్నాడు. మీ అమ్మాయి కేసు కూడా అతడికి అప్పగించబడింది," అన్నాను.

"పరశురామ్గారూ, దయచేసి మీరు దర్యాప్తు చేసి నా బిడ్డ నాకు దొరికేటట్లు చూడండి. పోలీసులమీద నా కంతగా నమ్మకం లేదు," అంది కమల.

"ఆల్ రైట్, మీరు వెళ్ళండి. ఎవరేనా మీ పిల్ల గురించి ఫోన్ చేస్తే నాకు వెంటనే తెలపండి."

దినకర్ నా వైపు సీరియస్గా చూశాడు.

"పరశురామ్‌గారూ, వెళ్లొస్తాం. ప్లీజ్ డు యువర్ బెస్టు!"

వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. వారి వెనకనే స్ప్రింగ్ డోర్ మూసుకుంది.

పక్కనున్న పార్వతివంక నవ్వుతూ చూశాను.

"భోజనం చేద్దామా?" అందామె.

"మహా ఆకలిగా వుంది, పద," అన్నాడు.

4

జాన్ డిస్కో ఇంగ్లీషు మీడియమ్ స్కూలు బోర్డు చూసి కారాపాను. కారులోంచి స్కూలువైపు చూశాను. కాంపౌండులో వున్న సైకిల్ రిక్షా అగుపిస్తోంది. రిక్షాలో పదిమంది పిల్లలు కూర్చోవచ్చు.

కార్లోంచి దిగాను. స్కూలు గేటు ముందుకు వెళ్లాను. అక్కడ యెవ్వరూ లేరు. చంద్రకాంతిలో హాయిగా వుంది. స్కూలు కిటూ అటూ ఏ యిళ్ళూ లేవు. స్కూలు పిల్లలు యెంత గోల చేసినా ఫరవాలేదు!

పక్కకు నడిచాను. చిన్న సందు. కొంచెం దూరం సందమ్మట నడిచాను. గుడిసెలు కనిపించాయి. కుక్కలు నన్ను చూసి మొరుగుతున్నాయి. ఐదో గుడిసె ముందు ఆగాను. బుడ్డి దీపం చేత్తో పట్టుకుని, తలుపు తెరిచి ఒకతను నా వంక చూశాడు.

"ఎవరు కావాలయ్యా?" అడిగాడతను.

"ఆర్ముగం."

"ఆ పేరు నాదే," అన్నాడతను, బయటకొస్తూ.

ఇంటి ముందున్న ఒక రాయిమీద బుడ్డిదీపాన్ని పెట్టి, అతడు నా ముందుకొచ్చాడు.

"అడగండయ్యా!"

"ఆ అమ్మాయిని యెత్తుకు పోయినవాడు యెలా ఉంటాడు?"

"పొడుగ్గా, బలంగా వున్నాడయ్యా. సూటు వేసుకున్నాడు. గడ్డం, నల్లటి కళ్ళద్దాలు వున్నాయి."

"అతడిని యింతకు ముందెప్పుడూ నువ్వు చూడలేదా?"

"లేదయ్యా—అదే మొదటిసారి."

"అతడు కారులో వెళ్ళింది ఎటువైపు?"

"మౌంట్ రోడ్డువైపు ఆయన కారు వెళ్ళింది సార్."

"కారు నంబరు గుర్తుందా?"

"లేదయ్యా. కిందపడిన నేను లేచేసరికి ఆ కారు వేగంగా పోతోంది."

"అదేం కారు? అంబాసిడరా, ఫియెటా?"

"కార్లతో నాకంతగా పరిచయం లేదయ్యా. ఆ కారు కొంచెం పెద్దది."

"ఇవాళ నాటు సారా తాగలేదా?" అడిగాను.

"ఎప్పుడో కాని తాగనయ్యా. రిక్షా స్కూల్లో పెట్టి, యిక్కడికొచ్చి అలా తొంగొన్నానయ్యా. తిండి కూడా తినలేదు. రమ చక్కటి చుక్క. ఆమె తల్లీ, తండ్రీ మంచోళ్ళు. ఎప్పుడు రెండు రూపాయి లడిగినా యిస్తారు. ఆ పిల్లను కాపాడలేక పోయాను. ఆయన ఎత్తుకుపోతూంటే వూరికే ఉండిపోయాను."

వెనక్కి తిరిగి నడవసాగాను. నా వెనకనే వచ్చాడు ఆర్ముగం. కుక్కలు మొరుగుతూనే ఉన్నాయి.

కారు పక్కనే నిలబడ్డాను. జేబులోంచి ఐదు రూపాయిల నోటు తీసి అతడికిచ్చాను.

"ఆ బిడ్డను కాపాడలేని నాలాంటి ఎదవకి మీరు పైసా

కూడా యివ్వకూడదయ్యా!" అన్నాడతను.

"బెంగెట్టుకోకు! ఒక్కోసారి ఇతర్లను కాపాడ్డానికి మన శక్తి చాలకపోవచ్చు. రమ కోసం నేను వెతుకుతున్నాను. ఆమె ఏమైందో కనుక్కుంటాను."

"అది చెయ్యండయ్యా. నేను ఆనందంగా గొంతు కోస్తాను."

అతడి చేతిలో నోటు పెట్టి కారులో కూర్చుని తలుపు మూశాను. ఆలోచిస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాను. రిక్షా వాడిని అనుమానించవలసిన అవసరం నాకు కనపడడం లేదు. రెండు మూడు రూపాయలతో తృప్తి చెందే వ్యక్తి రమను యెత్తుకుపోయి వుండడు.

రమను యెవరో యెత్తుకుపోయారు. ఆమె స్కూలు నుంచి ఆ సమయంలో వస్తుందని వాళ్ళకు తెలుసు. రమ దినచర్యలను గమనిస్తూన్న వ్యక్తే ఆమెను యెత్తుకుపోయి ఉండాలి!

డాడ్జి కారును రోడ్డమ్మట పోనిచ్చాను, ఇన్‌స్పెక్టర్ పింటో ఆఫీసువైపు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పింటో కుర్చీలోంచి లేచి నాకు నమస్కరించాడు. "మిస్టర్ పరశురామ్, ఏదో అర్జంటు పనుంటే గాని మీరు యిటు రారు!" అన్నాడతను.

కుర్చీలో కూర్చుని, సిగరెట్ వెలిగించి, పొగ వదులుతూ పింటోవైపు చూశాను. అతడి వయస్సు నలభై పైన వుంటుంది. సిలిండర్‌లా ఉంటాడు. బట్ట తల. కేసులకు సంబంధించిన పత్రాలను చాలా జాగ్రత్తగా ఫైలు చేసి ఉంచుతాడని డిపార్టుమెంట్‌లోని వాళ్ళు అంటూ ఉంటారు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, యీ మధ్య చాలామంది అమ్మాయిలు

మాయమై పోయారని పత్రికల్లో చదివాను" అన్నాను.

"మిస్టర్ పరశురామ్, పత్రికలను నమ్మకండి. సంవత్సరం నుంచి 'కిడ్నాప్' కేసులను నేను చూస్తున్నాను. గత ఆరు నెలల్లో 55 గురు ఆడపిల్లల్ని ఎత్తుకుపోయి నట్లు మాకు రిపోర్టులు వచ్చాయి. మద్రాసు మహాపట్నం జనాభానుపట్టి చూస్తే అది అంత ఎక్కువ కాదనిపిస్తుంది. న్యూయార్క్‌లో నెలకు వందమంది పైన మాయమవుతారు."

"ఇవాళ సాయంత్రం మాయమైన రమ పేరు కూడా 55 గురు లిస్టులో వుందా?"

"ఉంది. ఆమె పేరు చేర్చాక 55 అయింది."

"మిస్టర్ పింటో, ఇంతవరకూ మాయమైనవాళ్ళు యెవరేనా దొరికారా?"

"ఇద్దరు మాత్రం దొరికారు. నిజం చెప్పాలంటే వాళ్ళ శవాలు కనిపించాయి. మంగి, రంగి, అక్కచెల్లెళ్లు. 12, '0 వయసులవాళ్ళు. వాళ్ళను రేప్ చేసి, చంపి శవాలను ఒక చెరువులో పారేశారు. చేతులు తాళ్ళతో కట్టబడి వున్నాయి."

"తతిమావాళ్ళు యేమైవుంటారు?" ప్రశ్నించాను.

"ఆడపిల్లల్ని యితర రాష్ట్రాలకు తీసుకుపోయి అక్కడ రహస్యంగా అమ్మేస్తున్నారని పుకార్లు ఉన్నాయి."

"ఇన్‌హ్యూమన్!" అన్నాను బాధతో.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పింటో ముందు ఏదో ఫైలుంది.

"మీకొచ్చిన వాటిలో బ్లాక్‌మెయిల్ కేసులున్నాయా?"

"బ్లాక్‌మెయిల్ చేసినట్లు ఎవ్వరూ యింతవరకూ

చెప్పలేదు. ధనవంతుల పిల్లలైతే గాని బ్లాక్ మెయిల్ చేసే అవకాశం వుండదు," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ పింటో.

"రమ విషయంలో మీరు యేం చేస్తున్నారు?"

"ఎత్తుకుపోయినవాళ్ళు ఆమెను దూర ప్రదేశానికి తీసుకుపోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. రైల్లోనో, బస్సులోనో లేక కారులోనో ఆమెను తీసుకుపోవచ్చు. బయటకు వెళ్ళే రైళ్లను, బస్సులను, కార్లను మా మనుషులు ఆమె కోసం గాలిస్తున్నారు. మా వాళ్ళు కొందరు ఏర్‌పోర్టులో కూడా ఉన్నారు. రమను బయటకు తీసుకుపోడం సాధ్యం కాదు," అన్నాడు పింటో.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. పింటో మాట్లాడి, రిసీవర్ని నా కిచ్చాడు. "హలో, పరశురామ్," అన్నాను.

"పరశురామ్‌గారూ, నేను సుబ్బారావుని. అమ్మాయి నాకు ఫోన్ చేసి అంతా చెప్పింది. మీరు ఈ కేసు తీసుకున్నందుకు చాలా థాంక్స్. మీరు నిర్విరామంగా శ్రమించి రమను కనుక్కోవాలి. రమ దొరక్కపోతే నా కూతుర్కి పిచ్చెక్కిపోతుంది. ఈ విషయంలో మీరు ఎంతయినా ఖర్చుపెట్టండి. రమ మాకు కావలి! ప్లీజ్ ఫైండ్ హర్!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"సుబ్బారావుగారూ, ఆ పనిలోనే ఉన్నాను. కొన్ని రోజుల్లో రమ నాకు దొరుకుతుంది. డోంట్ బాదర్!" అన్నాను.

"నేను హైద్రాబాద్ నుంచి మాట్లాడుతున్నాను. మీ యింటికి ఫోన్ చేస్తే మీరు దొరకలేదు. ఒక డిటెక్టివ్ ఏజన్సీ సహాయంతో మీరు పింటో ఆఫీసులో ఉన్నారని తెలుసుకుని వెంటనే ఫోన్ చేశాను. నేను

ఎక్కడున్నా ప్రతిరోజూ మీకు ఫోన్ చేస్తూ వుంటాను. ఏదేనా తెలిస్తే చెప్పండి."

"ఆల్ రైట్, గుడ్ నైట్," అని రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ పింటో నావైపు చూశాడు.

"పరశురామ్‌గారూ, మీరు యేదేనా సలహాలిస్తే అలా చేయిస్తాను."

"మిస్టర్ పింటో, ప్రస్తుతం మనం అడుగు ఎటు వెయ్యాలో తెలియడం లేదు. రమ ఏడేళ్ళ పిల్ల. ఆ వయస్సులో అమ్మితే పెద్దగా డబ్బు రాదు. ఆమె తాత సుబ్బారావు. ఆయన బాగా డబ్బున్నవాడు. అందువలన బ్లాక్ మెయిల్ చేసి డబ్బు గుంజడంకోసం ఆమెను ఎత్తుకుపోయి వుండొచ్చు. అదంతా మనకు త్వరలో తెలుస్తుంది. అంతవరకూ మీరు చెప్పినదంతా సాగించండి," అని పింటోకి గుడ్‌నైట్ చెప్పి బయటకు కదిలాను.

కారును ఇంటివైపు శరవేగంగా పోనిచ్చాను.

5

తెల్లారింది. దినకర్, కమల కాఫీ మాత్రం తాగి పెద్ద సోఫాలో కూర్చున్నారు. రాత్రంతా ఆమెకు నిద్ర లేదు. జాగారం చేస్తూ అతడామె పక్కనే వున్నాడు.

వంటామె హాల్లో కొచ్చింది.

"టిఫిన్ యేం చెయ్యమంటారు?" అడిగిందామె.

"ఏమీ చెయ్యొద్దు. వంట కూడా వద్దు!" అంది కమల.

దినకర్ యేదో చెప్పబోయి వూరుకున్నాడు. వంటామె లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. దినకర్ వెళ్ళి రిసీవర్ని అందు

కున్నాను.

"హలో, దినకర్!" అన్నాడు.

"మీ భార్యను పిలవండి!" అందొక స్త్రీ కంఠం.

"ఎవరు మీరు?"

అటువైపు స్త్రీ గంభీరంగా నవ్వింది.

"నాతో మాట్లాడాక నేనెవరో మీ భార్య చెపుంది!"

"కమలా!" అగ్చాడతను.

ఆమె వేగంగా ఫోన్ దగ్గరకు వచ్చింది. అతడు రిసీవర్ని ఆమె కిచ్చాడు.

"హలో, కమలా, నేను వెంటనే మీకు ఫోన్ చెయ్యలేక పోయినందుకు విచారిస్తున్నాను. రాత్రంతా మీరు జాగారం చేసి వుంటారు. ఐయామ్ సారీ! మీ అమ్మాయి రమ క్షేమంగా వుంది. హాయిగా నిద్రపోతోంది."

"హలో, ఎవరు మీరు?"

"చెప్పే మీకు ఉపయోగపడదు. మనం బిజినెస్‌కి వద్దాం. మీకు రమ కావలి. నాకు డబ్బు కావాలి!"

కమల ఒళ్ళు వణుకుతోంది. దినకర్ పక్కనే నిలబడి వున్నాడు.

"మిసెస్ కమలా, విన్నారా?"

ఆమె కంఠం సహజంగా లేదు. కంఠం మార్చి మాట్లాడుతున్నట్లుంది.

"చెప్పండి!"

"నాకు ఐదు లక్షలు కావాలి. అది నాకు చేరగానే రమ క్షేమంగా మీ యింటి కొచ్చేస్తుంది," అంది అటువైపు స్త్రీ.

"నేను యివ్వలేక పోతే?" అంది కమల.

అటువైపు నుంచి గంభీరంగా నవ్వు వినపడింది.

"ఇవ్వకపోతే రమ యింటికి రాదు. మీకు దూరంగా ఏ వీధిలోనో కళ్ళు లేని రమ ముష్టడుక్కుంటూ వుంటుంది. ఆ స్థితికి మీ రామెను పంపరని ఆశిస్తున్నాను."

కమల ఏడ్వసాగింది.

"రమను హింసించకండి! దాన్నేమీ చేయొద్దు!" అర్చిందామె.

"మీరు మమ్మల్ని ఫోర్స్ చేస్తేగాని ఆమెను కష్టపెట్టం."

"నా దగ్గర ఐదులక్షలు లేవు. నా భర్తది అంత పెద్ద వ్యాపారం కాదు. అంత డబ్బు ఆయనివ్వలేరు."

"మిసెస్ కమలా, మీరు సుబ్బారావుగారి కుమార్తె అన్న విషయం మర్చిపోతున్నారు. ఐదు లక్షలు ఆయనకు ఐదురూపాయలతో సమానం!"

"చూస్తాను," అంది కమల.

"మిసెస్ కమలా, పోలీసులను మా వెనక పంపడానికి ప్రయత్నిస్తే రమకు ప్రమాదం వాటిల్లుతుంది. జాగ్రత్త!"

అటువైపు నుండి రిసీవర్ పెట్టేసిన శబ్దం వెలువడింది. రిసీవర్ని పెట్టేసి కమల భర్తవైపు చూసి యేడ్వసాగింది.

అతడామెను తీసుకెళ్ళి సోఫాలో పడుకోబెట్టి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"కమలా, అంతా చెప్పు!"

"రమ క్షేమంగా వుంది. ఐదు లక్షలు యిస్తే వాళ్ళు మన పిల్లను యిక్కడకు పంపిస్తారు. అంత డబ్బు యెలా

యివ్వడం?"

"కమలా, మనకు మన పిల్ల ముఖ్యం. డబ్బుకాదు. నా ఫాక్టరీ అమ్మేసి ఐదు లక్షలూ ఇచ్చేద్దాం" అన్నాడు దినకర్.

"ఫాక్టరీ అమ్మేస్తే తర్వాత ఎలా బతుకుతాం?"

దినకర్ ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"ఏదో చేసి యివ్వాలిగా!" అన్నాడు మెల్లిగా.

"నా నగలు అమ్మేద్దాం," అందామె.

"లక్ష రూపాయలు రావచ్చు. అది చాలదు."

"బేరం ఆడితే వాళ్ళు దిగుతారేమో!"

"బేరం ఆడుతూ మనం కాలయాపన చేస్తే మధ్యలో రమ నలిగిపోతుంది," అన్నాడతను.

క్షణకాలం గదిలో నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఇద్దరూ వేర్వేరుగా ఆలోచిస్తూ వుండిపోయారు.

"ఈ ఫోన్ కాల్ గురించి పరశురామ్‌గారికి చెప్పాలి," అందామె.

"చెప్పాలా?" అన్నాడు దినకర్.

"ఆయన చెప్పమన్నారుగా?"

"ఆయనతో చెప్తే డబ్బు యివ్వద్దని అంటారు. దాని మూలంగా ఎన్నో సమస్యలు మనకు యెదురవుతాయి. డిటెక్టివ్‌లకూ, పోలీసులకూ దోషిని పట్టుకోవాలనే ఆరాటం ఎక్కువగా వుంటుంది. దోషిని పట్టుకోడం కోసం రమ ప్రాణాలు బలైనా వాళ్ళు బాధపడరు!" అన్నాడతను.

"అయితే చెప్పొద్దు?" అందామె.

"కమలా, ఒకలా చేద్దాం. ఫోన్‌కాల్ గురించి పరశురామ్‌గార్కి చెబుదాం. కాని వాళ్ళకు డబ్బు యిచ్చే

టప్పుడు ఆయనకు తెలపకుండా ఉందాం. ఆ సమయంలో ఆయన మన్ని వెంటాడుతూ అక్కడి కొస్తే రమకు ప్రమాదం!"

"అయితే అలాగే చేద్దాం," అంది కమల.

వంటామె మళ్ళా హాల్లో కొచ్చింది.

"అమ్మా, మీరు వద్దన్నా ఉప్మా తయారుచేశాను. కొంచెం తినండి. మీ రిద్దరూ యింట్లో తిండి మాని ఇలా నీరసంగా పడుంటే రమను తీసుకురావడానికి శక్తి ఎవరి కుంటుంది?" అందామె.

కమల భర్తవంక చూసింది.

"తిను కమలా, చాలా నీరసంగా వున్నావు!" అన్నాడతను.

టీపాయ్‌ను దగ్గరకు లాగాడు. దానిమీద రెండు ప్లేట్లను వంటామె పెట్టింది. గ్లాసుల్లో మంచినీళ్ళు వుంచింది.

ఇద్దరూ ఉప్మా తిన్నారు. వంటామె యిచ్చిన వేడి కాఫీ తాగారు. దినకర్ సిగరెట్ వెలిగించి పొగ వూదుతూ భార్యవంక చూశాడు.

"కమలా, వాళ్ళను పోలీసులకు పట్టివ్వడానికి మనం ప్రయత్నించకపోతే మన రమకు ఏ ప్రమాదమూ రాదు. అది క్షేమంగా యింటికొస్తుంది," అన్నాడు దినకర్.

"పరసురామ్‌గారితో చెప్పండి," అందామె.

6

టెలిఫోన్‌లో కమల మాట్లాడుతోంది. ప్రతి మాటా టేప్ మీద రికార్డవుతోంది, మరో రిసీవర్ గుండా నేను వింటున్నాను.

సిగరెట్ పీలుస్తూ నేను నిలబడ్డాను. దినకర్ భార్య

పక్కనే వున్నాడు.

"అంత డబ్బు యివ్వలేను. మీరు తగ్గించండి," అంది కమల.

"రమ ప్రాణానికి మీరు చాలా తక్కువ విలువ ఇస్తున్నారు! నే నడిగిన ఐదు లక్షలు చిన్న మొత్తం. సుబ్బారావుగారి ఏకైక మనుమరాలి విలువ యింకా యెక్కువ వుంటుంది."

"ప్లీజ్, నాన్న ఆస్తితో నన్నూ నా బిడ్డనీ ముడి పెట్టొద్దు. నా పెళ్ళయి తొమ్మిదేళ్ళు దాటింది. ఎంత కాలం నాన్న నా కివ్వగలడు? ప్లీజ్, యెంతో కొంత తగ్గించండి!"

"బేరం చేయడం రమకు మంచిది కాదు. ఐదులక్షలు! ఒక్క పైసా తగ్గడానికి వీలులేదు."

తికమకలు పడ్తున్న కమలకు ఒప్పుకోమని సౌజ్ఞ చేశాను.

"ఆల్ రైట్, యిస్తాను."

"మిసెస్ కమలా, మీరిప్పుడు సరైన తోవకొచ్చారు. రమతో మాట్లాడితే మీరు సంతోషిస్తారు."

అటువైపునుంచి రమ కంఠం వినపడింది.

"అమ్మా! అమ్మా!" రమ ఏడుస్తోంది.

"ఏడవకమ్మా, నువ్వు మా దగ్గరకు తొందరగా వచ్చేస్తావు," అంది కమల.

"నన్ను యిక్కడి కెందుకు పంపారమ్మా?"

"రమా, భయపడకు!" అని రిసీవర్ని దినకర్ కి ఇచ్చింది.

"రమా!" అర్చాడు దినకర్.

"నాన్నా, నన్ను యింటికి తీసుకుపో నాన్నా!"

"అలాగే నమ్మా."

కమల రిసీవర్ని అందుకొంది. అటువైపు రమ లేదు.

"రమ మాటలు విన్నారా?"

"విన్నాను."

"ఐదు లక్షలు సిద్ధంగా వుంచండి. నూరు రూపాయల నోట్లతో అంతా వుండాలి. మళ్ళా ఫోన్ చేస్తాను. ఎలా మాకు డబ్బు యివ్వాలో తెలియ జేస్తాను," అందా స్త్రీ.

కమల ఏదో అడిగింది కాని అటువైపు ఫోన్ క్లిక్ మంది. రిసీవర్ని పెట్టేసి కమల నావైపు చూసింది. నా చేతిలో వున్న రెండో రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

దినకర్, కమల సోఫాలో కూచున్నారు. ఎదురుగా కూర్చుని వాళ్ళవైపు చూశాను.

"ఐదు లక్షలు మీరు నిజంగా యివ్వదల్చారా?" అడిగాను.

"ఇవ్వక చేసేదేముంది?" అన్నాడు దినకర్.

"మిస్టర్ దినకర్, మీరు డబ్బిచ్చే సమయంలో నేను ఆమెను పట్టుకుంటాను. మీ డబ్బు మీకు మిగుల్తుంది."

"రమ ఏమవుతుందో?" అంది కమల.

"మిసెస్ కమలా, రమకు ఏ ప్రమాదం రాదు. మీరు డబ్బిచ్చే సమయంలో నేను అడ్డు రాను. మారువేషంలో ఎక్కడో వుంటాను. డబ్బు తీసుకున్న వ్యక్తిని వెంటాడ తాను. ఆ వ్యక్తి ద్వారా రమ యెక్కడున్నదో తెలుస్తుంది."

"పరశురామ్‌గారూ, డబ్బు తీసుకున్న వ్యక్తిని మీరు వెంటాడుతున్నట్లు వాళ్ళు గ్రహిస్తే రమ మీద పగ సాధిస్తారు," అన్నాడు దినకర్.

"మీ రిద్దరూ ఆలోచించండి! అక్రమంగా డబ్బు గుంజాలో డానికి ప్రయత్నించే వ్యక్తికి మనం లొంగి పోకూడదు. మీరు మర్యాదగా డబ్బు పట్టుకెళ్ళి యిస్తే రమ యింటికి రావచ్చు. కాని వాళ్ళు మళ్ళా మరెవర్నో యిలా ఎత్తుకుపోయి బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తారు. అటువంటి దుర్మార్గులను మనం పట్టుకుని శిక్షించాలి," అన్నాను వుద్రేకంతో.

"పరశురామ్‌గారూ, మీరు చెప్పింది నిజమే. వాళ్ళకు డబ్బివ్వడం అంత తొందరగా జరగదు. ఐదు లక్షలు పోగుచెయ్యాలి. దానికోసం చాలా తాపత్రయపడాలి. అదంతా దొరికాక మీరు చెప్పినట్లే చేద్దాం," అన్నాడు దినకర్.

"మరో రెండురోజులదాకా మీకు కాల్ రాక పోవచ్చు. రాగానే నాకు చెప్పండి. ఏం చేయవలసిందీ ప్లాన్ చేస్తాను."

టేప్ రికార్డర్‌ను మూసి కోటుజేబులో పడేసుకుని, వాళ్ళకు బై బై చెప్పి బయట నున్న కారువైపు నడిచాను.

7

రమను ఎత్తుకుపోయి ఐదు రోజులైంది.

రెండు మూడు రోజులపాటు డబ్బుకోసం దినకర్ ఎన్ని చోట్లో ప్రయత్నించాడు. కాని అతడి ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు.

సోఫాలో కూర్చున్న ఆమెవైపు దీనంగా చూశాడు దినకర్.

"కమలా, ఎక్కడా డబ్బు పుట్టడంలేదు. మార్కెట్ చాలా టైట్ గా వుంది," అన్నాడతను.

"నాన్నను అడగనా?"

"అది నా కిష్టం లేదు! ఏది మంచిదో నువ్వే ఆలోచించు!"

"ఇంక వాళ్లు ఆగరు. అప్పుడే రెండుసార్లు ఫోన్ చేశారు," అందామె.

"నా బిడ్డను కాపాడి, ఇంటికి తెచ్చుకోలేని నిర్భాగ్యుడిని!" అని ఏడ్వసాగాడు దినకర్.

అతడి కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. అతడు కళ్లు మూసుకుని ఏడుస్తున్నాడు. ఆమె అతడి చెయ్యి పట్టుకొంది.

"మీరు బాధపడకండి. నాన్నతో మాట్లాడతాను."

"ఆయన కెలా ఫోన్ చేస్తావు? ఆయన ఏ ఊళ్ళో వుంటారో!"

"కాస్సేపట్లో నాన్నే ఫోన్ చేస్తాడు. అప్పుడు అడుగుతాను." అందామె.

మరో అరగంటిలో ఢిల్లీ నుంచి కాల్ వచ్చింది.

"అమ్మాయి, న్యూస్ ఏమిటి? రమ ఇంటికొచ్చిందా?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

"నాన్నా, వాళ్లు ఐదు లక్షలు అడుగుతున్నారు!" అందామె.

"నువ్వు లక్కీ! ఏ యాభైయ్యో అడుగుతారను కున్నాను."

సుబ్బారావు భాషలో యాభై అంటే యాభైలక్షలు. ఒకటంటే ఒక లక్ష!

"నాన్నా, డబ్బు సర్దుబాటు కాలేదు...."

"అమ్మాయి, డబ్బు యెప్పు డివ్వాలి? యెలా యివ్వాలి?"

"ఐదు లక్షలు నూరు రూపాయల నోట్లలో కావాలన్నారు. డబ్బు సిద్ధంగా వుంచమన్నారు. తర్వాత ఏం చెయ్యాలో చెప్తానన్నారు."

"కాలయాపన యెందుకు? డబ్బు సిద్ధంగా వుందని చెప్పు. మన మద్రాసు ఆఫీసు మేనేజర్ శ్రీకాంత్ కి యిప్పుడే ఫోన్ చేసి చెప్తాను. అతను ఐదూ పట్టుకెళ్ళి వాళ్ళ కిస్తాడు. చాలా?"

"థాంక్స్ నాన్నా. మళ్ళా మీతో యెలా మాట్లాడ్డం?"

"నేనెక్కడుంటానో నాకే తెలియదు. నేను మీకు ఫోన్ చేస్తూ వుంటాను. అప్పుడే నాతో మాట్లాడాలి. డబ్బు విషయం శ్రీకాంత్ తో మాట్లాడొచ్చు. సరేనా?"

"ఆయనే పట్టుకెళ్ళి డబ్బు యిస్తానంటారేమో!"

"వద్దు! దినకర్ వెళ్ళడం నా కిష్టంలేదు. వాళ్ళు కావాలన్న ఐదూ శ్రీకాంత్ యిస్తాడు. ఇంకా ఏమైనా చెప్పాలా?"

"అంతే నాన్నా."

ఆమె రిసీవర్ని పెట్టేసింది. పక్కనున్న దినకర్ వైపు చూసింది.

"నాన్న యిస్తున్నాడు," అందామె.

అంతా ఆమె భర్తతో వివరంగా చెప్పింది.

"కమలా, శ్రీకాంత్ వెనక మీ నాన్న పోలీసులను పంపితే రమకు ప్రమాదం రావచ్చు."

"ఎవర్నీ పంపొద్దని చెప్తాను," అందామె.

రాత్రి ఎనిమిదైంది. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. కమల రిసీవర్ని ఎత్తింది.

"హలో, కమల స్పీకింగ్!"

"అమ్మా, నేను శ్రీకాంత్ ని. ఐదూ నూరురూపాయిల నోట్లతో తయారుగా వుంది. ఏ క్షణంలో కావలసినా నేను మీకు దొరుకుతాను. ఆఫీసులోనో ఇంట్లోనో వుంటాను. డైరక్టరీ చూసి నాకు ఫోన్ చేయుచ్చు."

"అలాగే మిస్టర్ శ్రీకాంత్!" అందామె.

అటువైపు అతడు రిసీవర్ పెట్టేశాడు. బాత్ రూమ్ లోంచి దినకర్ గాభరాగా వచ్చాడు.

"ఎవరు వాళ్ళేనా?"

"కాదు, శ్రీకాంత్," అందామె.

ఇద్దరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు. నిముషాలు కదులు తున్నాయి. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. కమల వెళ్ళి రిసీవర్ని అందుకుంది.

"హలో, కమల స్పీకింగ్!"

"ఐదు లక్షలూ సిద్ధంగా వుందా?" అడిగిందా స్త్రీ అటువైపునుంచి.

"ఉంది."

"మిసెస్ కమలా, జాగ్రత్తగా వినండి. నల్లటి ప్లాస్టిక్ బాగ్ లో డబ్బు వుంచండి. ఈ రాత్రి పన్నెండింటికి ఆ బాగ్ పట్టుకుని అన్నా నగర్ లోని నాల్గో క్రాస్ రోడ్డు మ్మట మీ మనిషి నడుస్తూ వుండాలి. మా కారొచ్చి మీ పక్కనే ఆగుతుంది. 'కమా ప్లీజ్!' అనాలి మీ మనిషి. 'బాగ్ ప్లీజ్!' అంటాడు మా మనిషి. మీరు బాగ్ను అందించాలి. కారు వెళ్ళిపోతుంది. మీ మనిషి యింటికి పోవచ్చు. పొద్దుటే రమ మీ యింటికి పంపబడుతుంది. పోలీసులు, డిటెక్టివ్ లు మా మనిషిని వెంటాడితే అది క్షేమం తెలుసుకుంటాం. మీ రమ మీద పగ సాధిస్తాం!

బాగా విన్నారా?"

"విన్నాను."

"సరిగ్గా అంతా చేస్తే రమ యింటికొస్తుంది."

"ఆల్ రైట్, చేస్తాను."

కమల పక్కనున్న దినకర్ కి అంతా చెప్పింది. ఆతడు టైమ్ చూశాడు. తొమ్మిది కావస్తోంది.

రిసీవరెత్తి కమల ఒక నంబర్ తిప్పింది.

"శ్రీకాంత్ హియర్!"

"మిస్టర్ శ్రీకాంత్, వాళ్ళు యిప్పుడే ఫోన్ చేశారు. ఈ రాత్రి పన్నెండింటికి వాళ్ళకు డబ్బు యివ్వాలి," అందామె.

"ఇస్తాను," అన్నాడతను.

ఆమె అంతా వివరంగా చెప్పింది.

"చెప్పింది బాగా తెలిసిందా?"

"తెలిసిందమ్మా."

"మరో విషయం. మీరు డబ్బిస్తున్న విషయం పోలీసులకు చెప్పకూడదు."

"నా వెనక ఎవ్వరూ రారు."

"థాంక్స్, మిస్టర్ శ్రీకాంత్. అంతే" అని కమల రిసీవర్ని పెట్టేసింది.

ఆహ్లాదంగా ఆమె పక్కనున్న దినకర్ని కౌగలించుకుంది.

"ఈ రాత్రి మనకు నిద్ర పట్టదు! పొద్దుటే రమ మన ముందు వుంటుంది," అందామె ఆనందంగా.

"అన్నీ సవ్యంగా జరగాలని దేవుడిని ప్రార్థించుదాం," అన్నాడు దినకర్.

హాల్లో లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. భార్యాభర్తలు

రమను గురించి కలలు కంటున్నారు. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హలో!" అన్నాడు దినకర్.

"పరశురామ్ స్పీకింగ్, వాళ్ళు ఫోన్ చేశారా?"

"పరశురామ్‌గారూ, డబ్బింకా సిద్ధంగా లేదు. వాళ్లు ఫోన్ చేస్తే అదే చెప్పాం. రేపటిదాకా వాళ్ళు గడువిచ్చారు."

"ఆల్ రైట్, ఫోన్ చేస్తే నాకు చెప్పండి, గుడ్ నైట్."

రిసీవర్ పెట్టేసి దినకర్ భార్య పక్కకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

"పరశురామ్‌గారితో చెప్పాను, డబ్బింకా సిద్ధంగా లేదని."

"మంచిపని చేశారు," అందామె.

"రేపటిదాకా గడువిచ్చారన్నాను."

"అప్పటికి రమ మన యింట్లో వుంటుంది. అప్పుడాయనకు నిజం చెప్పొచ్చు," అందామె.

8

అన్నానగర్ నాల్గవ క్రాస్ స్ట్రీట్‌లో జనసంచారం లేదు. మేడల్లోనివాళ్లు హాయిగా నిద్రపోతున్నారు.

విశాలమైన స్ట్రీట్. లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. టైమ్ పన్నెండయింది. నల్లటి ప్లాస్టిక్ బాగ్ పట్టుకుని అతడు రోడ్డు వారగా నడుస్తున్నాడు. వెనకనుంచి ఏదో కారు వస్తోంది.

కారు అతడి పక్కనే ఆగింది. అతడు కారులోకి చూశాడు.

స్టీరింగ్ వీల్ వెనక ఒక మనిషి వున్నాడు.

"రమా ప్లీజ్!" అన్నాడతను.

"బాగ్ ప్లీజ్!" అందో కీచు కంఠం కార్లోంచి.

అతడు ముందు తలుపు తెర్చి బాగ్‌ను అందించాడు. కారు కదిలింది.

అమాంతంగా అతడు కార్లోకి మారి తలుపు మూశాడు.

తటాలున కారు ఆగింది.

"మిస్టర్ గడాన్!" డ్రయివర్ సీటులో వున్న వ్యక్తి అరుపు కీచుగా ధ్వనించింది.

మగాడి దుస్తుల్లో వున్న స్త్రీ అయి వుండాలామె!

"దిగాలనే వుద్దేశ్యంతో నే నెక్కలేదు! నీ ఇంటికి పద!" అర్చాడతను గంభీరంగా, పిస్టల్ని ఆమె వైపు గురిపెడూ.

"రమకు ప్రమాదం వస్తుంది!"

"రమకంటె ముందు నువ్వు చస్తావు!" గద్దించాడు.

సుంగంబాకంలోని ఒక కాంపౌండులోకి కారు ప్రవేశించింది. కారులోంచి దిగి నలువైపులా అతడు చూశాడు. ఎక్కడా ఎవ్వరూ లేరు!

ఆమె కారులోనే కూర్చుని వుంది.

"కిందకు దిగు!"

ఆమె దిగింది. ఇంటి ముందున్న లైట్ కాంతిలో ఆమె వైపు పరీక్షగా చూశాడతను. సూటులో వుందామె. బాబ్డు హెయిర్, నల్లటి మీసాలు, గెడ్డం తగిలించు కుంది.

"లోపలకు పద!" అర్చాడు.

భయంతో ఆమె తాళం తెరిచి లోపలకు వెళ్ళింది. పెద్ద హాలు. రెండు ట్యూబ్ లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెల్లు

తున్నాయి.

"నువ్వెవరు?" సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

ఆమె తగిలించుకున్న మీసాలు, గెడ్డం వూడి కింద పడ్డాయి. ఆమె సోఫాలో కూర్చుని ఏడుస్తూ అతడివంక చూసింది.

"నీ పేరు?"

"మిసెస్ మొనికాజోన్స్" అందామె.

"రమ ఎక్కడుంది?"

"పక్క గదిలో నిద్రపోతోంది. ఆమెను మీకిచ్చేస్తాను. దయచేసి నన్ను పోలీసులకు అప్పగించకండి. నాది సింగపూర్. మీరు వదిలేస్తే సింగపూర్ వెళ్ళిపోతాను. ఇదంతా చేసింది నేను కాదు—రమ తండ్రి దినకర్!"

ఆశ్చర్యంగా ఆమె వైపు చూశాడు.

"ఆరు నెలల క్రితం ఒక హోటల్లో ఆయనతో నాకు పరిచయమైంది. ఆయన నన్ను ప్రేమిస్తున్నానన్నారు. ఇద్దరం యీ ఇంట్లో జీవిస్తున్నాం. నాతో సింగపూర్ రావాలని ఆయన ఆశ. రమను ఆయనే మారు వేషంలో ఎత్తుకు వచ్చి ఇక్కడ దాచారు. నేను ఫోన్లో ఆయన భార్యతో మాట్లాడేదాన్ని, బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ. తన మామగారు సులువుగా ఐదు లక్షలు ఇస్తారని, అది పట్టుకుని సింగపూర్ పోవాలని ఆయన ప్లాను."

"నువ్వు ఇండియాకు ఎందుకు వొచ్చావు?"

"నా భర్త నన్ను వొదిలి ఇక్కడకు వచ్చేశాడు. అతడిని వెతకడం కోసం ఇలా వచ్చాను. దినకర్‌తో పరిచయం అయ్యాక నా భర్త కోసం వెతకడం మానేశాను" అందామె.

అతడు పక్క గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆమె లైట్ స్విచ్ నొక్కింది. డబుల్ కాట్ మీద రమ బంగారం బొమ్మలా నిద్రపోతోంది.

"మిసెస్ మొనీకా, రమను నేను నీ కారులో తీసుకు వెళ్తాను. నువ్వు సుఖంగా పడుకోవచ్చు! దినకర్ నీ కారును నీకు త్వరలో అప్పగిస్తాడు."

ఆమె మాట్లాడలేదు. రమను భుజంమీద పడుకోబెట్టి నల్లటి ప్లాస్టిక్ బాగ్ తీసుకుని అతడు బయటనున్న కారు వైపు నడిచాడు.

9

టైము ఒంటిగంట కావస్తోంది. కమల యింటిముందు కారాపి దిగాను. కమల, దినకర్ బయటకు పరుగెత్తుకొచ్చారు.

నన్ను చూసి యిద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు. కమల నా భుజం మీదకు వాలి పడుకున్న రమను ఆత్రంగా తీసుకుంది.

"పరశురామ్‌గారూ, ఏమైంది? రమ మీకు ఎక్కడ దొరికింది?" గాభరాగా అడిగాడు దినకర్.

అందరం హాల్లోకి చేరుకున్నాం. నిద్రపోతున్న రమ మేలుకుంది. కళ్ళు నులుపుకుని కమలను "అమ్మా!" అని కౌగలించుకుంది. తండ్రి ఒళ్ళోకి రమ అమాంతంగా వాలిపోయింది.

కమల నా వైపు తిరిగింది.

"పరశురామ్‌గారూ, ఇదంతా ఏమిటి? శ్రీకాంత్ వెనక మీరు వెళ్ళారా?" అడిగింది కమల.

"మిసెస్ కమలా, సుబ్బారావుగారు నాకు ఫోన్ చేసి మాట్లాడారు. డబ్బు పట్టుకెళ్ళి నన్నే ఇమ్మన్నారు.

శ్రీకాంత్ కి బదులు నే వెళ్లాను. చివరకు డబ్బివ్వకుండా రమను తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు దినకర్ వైపు ఓరగా చూస్తూ.

"పరశురామ్‌గారూ, చాలా థాంక్స్" అంది కమల.

"మిస్టర్ దినకర్, మీరు నన్ను మా ఇంటి దగ్గర కారులో దింపాలి. ఆ కారు వాడి కాదు" అన్నాను.

బయటకు బాగ్ పట్టుకుని నడిచాను. ముందు సీటు మీద కూర్చున్నాను. దినకర్ మౌనంగా కారెక్కి కూర్చున్నాడు. కారును ముందుకు పోనిచ్చాడు.

"మిస్టర్ దినకర్, బాగా దిగజారిపోయారు!" అన్నాను.

"నన్ను క్షమించండి, సార్. వ్యాపారంలో సుబ్బారావుగారికున్న అదృష్టం నాకు లేదు. నా కంపెనీ స్థితి బాగాలేదు. అందుకే మనీకాతో సింగపూర్ పోవాలనుకున్నాను. నేను చాల నీచమైన పని చేశాను. ఇప్పుడు విచారిస్తున్నాను."

"మిస్టర్ దినకర్, మీ మావగారు నాతో ఏమన్నాడో తెలుసా?"

"చెప్పండి!"

"ఇదంతా అల్లుడు ఆడే నాటకం అయి వుంటుందన్నారు. ఆయన అన్నది నిజమైతే మీకు వార్నింగు యిచ్చి వదిలేయమన్నారు."

"పరశురామ్‌గారూ. మీకు నా ధన్యవాదాలు. ఇటుపైన సరైన తోవలో నడుస్తాను. దయచేసి యిది నా భార్యకు చెప్పకండి. ఇది తెలిస్తే ఆమె నన్ను అసహ్యించుకుంటుంది" బ్రతిమాలాడు దినకర్.

కాంప్లౌండులో కారు ఆగింది. కిందకు దిగి అతడివైపు

సూటిగా చూశాను.

"వెంటనే ఆమెను సింగపూర్ కి పంపేయండి. అల్లుడిగా మీరు అడక్కపోయినా ఏదేనా సహాయం కావలిస్తే కమల అడిగితే ఆమె తండ్రి ఎంతయినా యిస్తారు. ఇటుపైన జాగ్రత్తగా వుండండి. ఐ విల్ బి వాచింగ్ యు!" అన్నాను.

గుడ్ నైట్ చెప్పి అతడు కారును గేటు బయటకు పోనిచ్చాడు.

—:ఐపోయింది:—